

Sus în curtea cea domnească

Mihai Eminescu

Sus în curtea cea domnească,
La domnia din Bârlad,
Şade tânăr domnul Vlad –
Sub căciula-i ţărănească
Pe-a lui umeri plete cad.

Astfel şade trist şi rece
La ospăţul luminat
Din domnescul lui palat,
Cu priviri crunte şi rece,
Cu-ochiul negru înfundat.

Faţa palidă şi tristă,
Manta-i neagră pe-umeri tari,
Faţa spână, ochii mari –
Astfel trece în revistă
Pe boierii lui cei mari.

Ici bătrâni ca iarna albă,
Munţi cu fruntea de arginţi,
Şoptesc dulce şi cuminiţi –
Colo tinereţea dalbă
Cu râs mult şi fără minţi.

Femei palide, frumoase,
Feţe blânde, ochi de foc,
Ce în gene li se joc
Şi-a lor raze luminoase
Printre cale-şi cată loc.

Sala-i mare, strălucită,
Masa-i albă, oaspeţi mulţi,
Vorbe dulci să tot ascuţi,
Chiar lumina-i îndrăgită
De ochi lucii, de ochi mulţi.